

οἷποτε ἐν χρῆσει παρ' Ἀττ., ἄλλ' ὁ τύπος Ἐλλανοδοκίαι μνημονεύεται ὑπὸ Ἠσυχίου ἐν λέξ., καὶ ἐν λ. διαρχος.

Ἐλλανοδοκίω, εἶμαι Ἐλλανοδοκίης, δηλ. κριτῆς ἐν τοῖς ἀγῶσι, Πaus. 6. 1, 5, 24. 3, Ἐπιγράμμ. Ἐλλ. ἐν τῷ προίμ. σ. XXIII.

Ἐλλανοδοκίω, ὄνος, ὁ, τὸ μέρος ἐν Ὀλυμπία ἔβα κατὰ κούρα ὅσα ἐφέτερε μῆνας οἰ ἀειρέντες Ἐλλανοδοκίην Πaus. 6. 24, 3 (ἐν τῷ χειρῶν. κακῶς Ἐλλανοδοκίω.

Ἐλλάς, ἄδος, ἡ, πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ ἠδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἐλληνοσ, οἱ δ' εἶχον Φθίην καὶ Ἐλλάδα (Ἰλ. B. 683, ἴδε Εὔστ. ἐν τόπῳ.

Ἐλλάς, ἄδος, ἡ, πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ ᠆δρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἐλληνοσ, οἱ δ' εἶχον Φθίην καὶ Ἐλλάδα (Ἰλ. B. 683, ἴδε Εὔστ. ἐν τόπῳ.

2) ἅπαν ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς Θεσσαλίας, ἐν ᾧ οἱ Μυρμιδόνες κατὰ κοινὸν καλούμενον ὠκυάτους Φθιώτες, συχν. παρ' Ὀμηροῦ.

3) ἡ βορραία ἡ Στερεὰ Ἐλλάς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν Πελοπόννησον, καθ' Ἐλλάδα καὶ μέσον Ἄργος Ὁδ. Δ. 344, Δ. 726, κτλ.

4) τὸ κύριον ὄνομα τῆς Ἐλληνικῆς γῆς, ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου μέχρι τῆς Ἠπειροῦ καὶ Θεσσαλίας, συμπεριλαμβανομένων καὶ τούτων, Ἠσ. Ἐργ. κ. Πμ. 651, Πρὸδ. 8. 44, 47, Διογύλ. Πέρσ. 50, 234, κτλ. — συχνάκις ἐν χρῆσει περιηγητικῶν ἀντι τοῦ Ἐλληνες, Εὐρ. Ὀρ. 647, Θουκ. 1. 6, κτλ.

5) τελευταῖον ὡς γενικὸν ὄνομα περιλαμβανόμενον πάσας τὰς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κατοικουμένας χώρας, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Ἰωνίας, κτλ., Ἠρὸδ. 1. 92, Θουκ. 1. 3, Σεν. Ἄν. 6. 5, 23, κτλ., οὐθ' Ἐλλάς οὐτ' ἄλγυσσος. οὔτε Ἐλλάς οὔτε γῆ ἀλλόγλωσσος, Σοφ. Τρ. 1060 — ἐντεῦθεν ἀκούομεν ἡ ἀρχαία Ἐλλάς (Πλουτ. Τιμολ. 37), κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν μεγάλην Ἐλλάδα (Στράβων 253) — πρβλ. Ἐλλην I.

II. ὡς ἐπίθ. μετὰ θηλ. οὐσιαστ., κατὰ Ἐλλάδα γλώσσαν, κατὰ τὴν Ἐλληνικὴν γλῶσσαν, Ἠρὸδ. 6. 98, κ. ἀλλ. πόλις ὁ αὐτ. 6. 98: ἄνθρωποι, αἵα, γῆ Διογύλ. Ικ. 243, κτλ., ἱστορ. Σοφ. Φ. 223, κτλ. — ἐὶ δε καὶ μετ' ἀρσ. οὐσιαστ., ὁ αὐτ. Ἀποσκ. 17: τίς Ἐλλάς, ἡ βάρβαρος, ἡ τῶν προπατόρῳ εὐγενετῶν ἕτερος., ἔν. Εὐρ. Φοῖν. 1513: πρβλ. Ἐλλην II.

ἔλλεδορῶ, ἔχω χρεῖαν ἐλλεδόρου, δηλ. εἶμαι παράφρων, μαίνομαι, Ἰππ. 1287. 17, Καίλιος ἐν Ἄδῃ. 10.

ἔλλεδορῆζω, δίδω εἰς τινα νὰ πῶ ἔλλεδόρον, Ἰππ. Μοχλ. 858: καὶ ἐπομένως, φέρω τινα εἰς τὰς αἰσθήσεις του, εἰς τὰς φρένας του, σαρπρόζω, τὸ σαυτόν οὐχ ἔλλεδορῆζε; Δημ. 268. 3.

ἔλλεδορίνη, ἡ, φυτόν τὸ ἑμοσιὸν ἔλλεδόρω, ἄλλως ὀνομαζόμενον ἐπισπαστικῆς, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 9. 10, 2, Διοσκ. 4. 109.

ἔλλεδορῆμα, ὁ, ἡ δὲ ἐλλεδόρον θεραπευτὰ, Ἰππ. 1287. 26.

ἔλλεδορῆτις οἶνος, παρεσκευασμένος δι' ἐλλεδόρου, Διοσκ. 5. 82.

ἔλλεδορῶ-ποσία, ἡ, τὸ πίνειν ἐλλεδόρον, Ἰππ. 1160B.

ἔλλεδόρος, ὁ, σπανιώτερον ἔλλω—μετὰ φιλοῦ πνεύματος, Λατ. venatium βοτάνη ἥν μετεχειρίζοντο οἱ ἀρχαῖοι ὡς εἰδικὸν φάρμακον κατὰ πολλὰ νοσημάτων, κυρίως δὲ κατὰ τῆς παραρροῦνης. ἔλλ. μέλας (κοινὸς ἀκάρρη) Ἰππ. π. Διαίτ. Ὁδ. 387, πρβλ. Ἄφ. 1249: πῖθ' ἔλλεδόρον, εἶσαι παράφρων, Ἄριστοφ. Σφ. 1489: ἔλλεδόρον ἰδίθι πάποτ' ἔπιες, Σωσία ἡ πάλιν νῦν πῖθι· μαινεῖ γὰρ κακῶς Μενανδρ. ἐν Ὀρθροφῶν ἡ Ἀυλητήρι· 5: ἔλλεδόρον πιπίσκον, Ἰππ. π. Ἄγγμ. 760. Ὁ ἄριστος ἐλλεδόρος ἐφύετο ἐν Ἀντικύρᾳ τῆς Φωκίδος, Στράβων 418, πρβλ. Ὀρατ. Sat. 2. 3, 83 καὶ 166.

II. χρυσόον τὸ γυναικεῖον κόσμημα, Ἄριστοφ. Ἄποσκ. 309. 6, Νικόστρ. ἐν Ἀδῷ. 7: πρβλ. Ἠσυχ. ἐν λέξει.

ἔλλεδάνος, ὁ, (εἶλω) δεσμὸς δι' οὗ ἐδέοντο τὰ δράγματα τῶν θεοζώνων σπαρτών, Ἰλ. Σ. 553, ἴδε Δημ. 456, Ἠσ. Ἄσπ. Ἠρ. 291: ἀείποτε κατὰ πλῆθ. — Πρβλ. Βουτμ. Δεξίλ. ἐν λέξει: εἰλεῖν 21.

ἔλλειμμα, τό, ἔλλειψις, ἐλάττωμα, Ἰππ. 28. 5: τὰ καθ' ὕμᾶς ἔλλειμματα, τὰς ἐξ ὕμῶν ἐξαρτωμένας ἔλλειψις ἡ ὀλιγωρίας, Δημ. 26. 3: καθυστερήσεις, ὁ αὐτ. 606. 29: τοῦ νόμου ἔλλω, Ἄριστοφ. Ρητ. 1. 13, 12: τὰ περὶ τὴν διάλεκτον ἔλλω Διον. Ἄλ. περὶ Ἀρη. 20.

ἔλλειπασμός, πλημμελ. γρ. ἀντὶ ἅλοισπασμός, ἴδε τὴν λέξιν. ἔλλειπῆς, συχνὸν σφάλμα τῶν ἀντιγραφῶν ἀντὶ τοῦ ἔλλειπῆς. ἔλλειπόντως, ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεργ. ἐνεστ., ἐλλίπως, Πλουτ. 1. 3, 6. Ἠσυχ. ἐν λέξει ἀραχῆ.

ἔλλειπτικῶς, ἡ, ὡν, παρὰ Γραμματικοῖς ὁ ἔχων ἔλλειψιν, στερούμενος τύπων τινῶν, ἐλλίπτης, ἀτελής, Εὔστ. 66. 24.—Ἐπίρρ.—κῶς, ἴδε ἔλλειψις.

ἔλλειπω: μέλλ. φων. ἀφίνω ἐνότος, καταλείπω, ἔλλιπθα Εὐρ. Πιλ. 609: τοῖν σφιν ἐνέλιπε θεακτῶν ἀοιζῆς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 515: ἀφίνω ἀπὶ τῶν, Πολύδ. 4. 60, 2. 2) ἀφίνω τὸ ἀνκέντεστον, παραλείπω, Λατ. omitto, praetermitto, συχνάκις μετὰ τῶν οὐδ. τοῦ οὐδέως καὶ μηδέως, μὴ δὲν ἔλλω ὅσων χρῆ ποτεῖν Σοφ. Αἰ. 1379: οὐδέν ἔλλειψουσιν... χειρουργίας Ἄριστοφ. Λυσ. 873: λέγει μὴ δὲν ἔλλειπῶν Πλάτ. Πολιτικ. 269C, πρβλ. Τίμ. 17B, Σεν. Ἄπομν. 4. 3, 17: οὕτω καὶ μετ' ἄλλων οὐδετέρων, καὶ ἡν τις... ἔλλω. τὶ τῶν νομίμων, παραλίπη ἐν ἐκτέλεση, Σεν. Κύρ. 1. 2. 14: τοῦτο αὐτὸ ἔλλω Πλάτ. Πολιτικ. 267C., πρβλ. Πολ. 362D: ἐνια, συμκρά ὁ αὐτ. Κρατ. 431C, D, κτλ.: οὕτως ἐν τῷ παθ., ὁ αὐτ. Φίληβ. 18D, Πολ. 484D: οὐδέν... ἔλλειπεται Λυσ. 129. 27: εὐρήσει οὐδέν ἔλλειψθῆν Δημ. 326. 26.

ἀμεταβ., λείπω, ἄτας οὐδὲν ἔλλειπει Σοφ. Ἄντ. 584: ἤνπερ μὴ ἄλλιπασιν αἱ δίκαι Ἄριστοφ. Πιλ. 859: μετὰ δέους δὲ ἐν τῷ ἔργῳ ἔλλειπόμεν, μετὰ δέους καὶ ἔλλειψις ἐν τῷ ἔργῳ ἐπέεργόμενα. Θουκ. 1. 120: τιμὴ Πολύδ. 15. 3, 5: ἀντίθετον τῷ περιγίνεσθαι. Πλάτ. Νόμ. 740D: ἀποδεικνύομαι ἔλλειπει. ὄσα μὲν τὴν προορίαν ἔργα καὶ τὸ μὴ εἶναι ἐστίν, οὐδὲν μὴ δοκεῖ ἀντὶ ἔλλειπῆν Σεν. Ἐλλ. 7. 5, 8, Ἰππ. 8. 5: τὸ ἔλλειπῶν τῆς ἐπιστήμης, ἡ ἔλλειψις..., Θουκ. 6. 69, πρβλ. Σεν. Κύρ. 4. 5, 39, κτλ.: εἶραι παρὰ πολὺ μικρῶς, ὁ αὐτ. Κων. 5, 26: ἔλλειπῶν, ὄνομα κυβευτικοῦ τινος βόλου, δηλ. «βρίψματος», Εὐδουλ. ἐν «Κυβευταῖς» 2.

4) μετὰ γεν. πράγματος, ὡς τὸ δῖω, ἔχω ἀνάγκη τινὸς, ἔχω ἔλλειψιν τινος, ὑπολείπομαι εἰς τί, τὸν ἔλλειπῶν ἔτι ἤβης ἀκμαίας Διογύλ. Θῆλ. 10: ἔλλω. χρημάτων Θουκ. 1. 80: τῆς δόξης ὁ αὐτ. 2. 61: τὸ τρίμηνα ἐνέλιπε τῶν ἑξακισχιλίων διακοσίων καὶ πενητήκοντα ταλάντων, ὑπελείρη τὸν 6000 κατὰ 250 τάλαντα, Πολύδ. 2. 62, 7: τοσοῦτον ἔλλειπει τοῦ λυσιτίου, τοσοῦτον ἀπέχει ἀπὸ τοῦ τὰ λυσιτίου, Ἄριστοφ. Ἠθ. Ν. 2. 7. 15: πολλοὺ γε καὶ τοῦ παντὸς ἔλλειπῶ (ἐν τῷ τερμαβεῖν) Διογύλ. Πρ. 961: μετ' ἀρνητικῶν, προθυμίας γάρ οὐδὲν ἔλλειπει αὐτῷ 341. πρβλ. Ἄριστοφ. Λυσ. 672, Πλάτ. Τίμ. 20C: οὐτε ἀνοίας οὐδὲν ἔλλειπει οὔτε ἀναισχυρίας ὁ αὐτ. Πολ. 571D: ἀπραξία... ἔλλειπει πωμάτων, ὑπάρχει ἔλλειψις ποτῶν, ὁ αὐτ. Νόμ. 844B: οἷς ἀν τῆς γενέσεως ἔλλειπει αὐτῷ 740C.

5) μετὰ γεν. προσώπου, εἶμαι ὑπολείπεται τινος, ὁ αὐτ. Ἄλκ. 1. 122C, D: ἐμπειρία μὴδὲν ἐκεῖνων ἔλλω ὁ αὐτ. Πολ. 181H: ἀπολ., ἔχω ἐλλείψης, τῆς μὲν ὑπερβεβλήμενης, τῆς δὲ ἔλλειπούσης ὁ αὐτ. Νόμ. 719D. 6) ἐπομένον τῷ μετ' ἀπαρεμφ., τί γὰρ ἔλλω. μὴ παραπαλεῖν; κατὰ τί ὑπολείπεται τῆς μανίας; Διογύλ. Πρ. 1056: οὐδέν ἔλλειψῶ τὸ μὴ οὐ... πυθεσθαί Σοφ. Τρ. 90.

7) μετὰ μετοχ., ἔτι ἐν τῇ ἐλλειπῆτι λέγων Πλάτ. Φαιδρ. 272D: οὐκ ἔλλειπει εὐχαριστῶν, δὲν λείπει ἀπὸ τοῦ νὰ εὐχαριστῆ. δὲν ἀμελεῖ, παρὰ Δημ. 257. 2: οὕτω, ἔλλειλοπότες τὰς εἰσφοράς (ἐνν. ἀποσιέονται), καθυστεροῦντες τὴν πληρωμὴν τῶν φόρων, ὁ αὐτ. 753. 22: ἀπολ., οἱ ἔλλειποτες, οἱ καθυστεροῦντες ἀπό τινος χρημάτων, ἔλλειμματα; ὁ αὐτ. 807. 2.

8) ἐπὶ πραγμάτων, καὶ ἐαυτῷ μὴ ποτὶ λῶν βουλεύεται ἔλλειπειν, αὐτὸς μὲν νὰ μὴ δυναταὶ νὰ εἴη, κατὰ τὰ ὅπλα ἐπιθυμῆ, Σεν. Ἄπομν. 2. 1, 8: ὦν δ' ἐνέλιπε τῆς πόλεως... Δημ. 326. 20. II. μετ' αἰτ. προσ., ἔλλειπει τινα τί, κατὰ λείπει ἀπὸ τίνος, Πολύδ. 9. 41, 1: ἵνα μὴ δὲν αὐτὰς ἔλλειποι τῶν ἐπιτηδεῶν ὁ αὐτ. 10. 18, 11. III. Παθ., ὄπως δ' ὄρα μόνον ἐν ἔλλειπόμενον, ἄλλ' ὅτε εἶδον ὅτι (ὁ ἄθλιος) εἰμὲν μόνος, Σοφ. Ἡλ. 736: νικῶμαι, ὑπερβάλλομαι, μὴ ἔλλειπεσθαί εὖ ποῖων τοὺς εὐεργετοῦντας ἔλλω. Ἀπομν. 2. 6, 5. 2) λείπω, ὄπως ἀν τὴ δέη... μὴδὲν ἔλλειπῆται, νὰ μὴ λείπη τίποτε, ὁ αὐτ. Κύρ. 6. 2, 37: Ἰπικ. 3, 8, κτλ.: τί, εἰς τί πράγμα, Πλάτ. Πολ. 484D: εἶμαι ὑποδείστερος, τινὸς ὁ αὐτ. Ἄντερσπ. 136A.

ἔλλειχω, ἐπιμελῶ: λείχω, ἐμφοροῦμαι, «ἐλλείπωμα τῶν ἄθλων... οἱ δὲ ἀτικκίζονται, ὁ καὶ ποιοῖσιν οἱ πρόσγραφοι ἵνα φαίνωνται ἀστοί: ἐλλείχων δὲ ἐμφοροῦμεν ἀπὸ τῶν τὸ μέλι λειχόντων» Ἠσυχ. (Κων. Ἀνών. 125) πρβλ. ἐμπνών, ἐμφορῶ.

ἔλλειψις, εὖως, ἡ, παράλειψις, ἐλλειψις, ἐν τῇ γραμματικῇ, Ἀθῆν. 644A: ἴδε Βοσίου (Βος) Ellipsis Graecae, ἐκδ. Schaff, Heilm. Vii: append. II. (ἐκ τοῦ ἀμεταβ.) ἔλλειψις, τὸ νὰ μὴ φθῆναι, νὰ μὴ ἀρχῆ, ἀντίθετον τῷ ὑπερβολῆ, Πλάτ. Πρωτ. 356A: ἀντίθετον τῷ ὑποεργῆ, Ἄριστοφ. Φυσ. 1. 4, 1. Μετὰ τὰ Φυσ. 3, 2, 18, κ. ἀλλ. 2) κωνική τομή, Ἀπολλώνιος Περγ. Κωνικ. 1. 13, καλεῖται οὕτως ἵσως διότι εἶναι κύκλος ἐλλίπτης, ἴδε Εὐτόκιον ἐν Ἄπολλωνίον.

ἔλλειρον, τό, κατὰ διάλεκτον ἀντὶ τοῦ κακόν, Καλλ. Ἄποσκ. 434: Ἐλλειρόφοντης, ἵπτοι φονεῖς κακίας: ἔλλερα γὰρ φασι κατὰ διάλεκτον τὰ κακά Εὔστ. 635. 5.

ἔλλεισχος, ον, ἔλλεισσα, τὰ χρῆσιμύοντα ὡς θέμα ὀμιλίας ἐν ταῖς λέξεσι, Ἠρὸδ. 1. 153: πρβλ. περιελεγχόμενος.

Ἐλλην, ἦνος, ὁ, υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, Ἠσ. Ἄποσκ. 28.

2) οἱ Ἐλλῆνες τοῦ Ὀμήρου ἦσαν ἡ Θεσσαλικὴ ἐκείνη φυλὴ, ἧς ἀρχηγὸς ἦτο ὁ λεγόμενος Ἐλλην (πρβλ. Ἐλλάδας I), Ἰλ. B. 684: διὰ ταῦτα ὁ Ἄριστοφρος θῆκε τὸν στίχ. Ἰλ. B. 530 (ἐν ᾧ οἱ Ἐλλῆνες ὡς ἔθνος καλοῦνται Πανέλληνες), καὶ εἶναι φανερόν διὲ ὅθου.

3) δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐγίνωσκον τὸν ἐν λόγῳ στίχον. 3) βραδύτερον ἡ λέξις Ἐλληνες κατέστη τὸ κοινὸν ὄνομα πασῶν τῶν Ἐλληνικῶν φυλῶν ὁ Στράβων ἐν 370 λέγει διὲ ἡ χρῆσις αὕτη ἦτο γνωστὴ εἰς τὸν Ἠσίοδον, καὶ ἐν τοῖς σμωζομένοις αὐτοῦ συγγραμμασιν ἀπαντᾷ τὸ Πανέλληνες Ἐργ. κ. Ἠμ. 526: ἀλλ' ἡ ἀρχαιοτάτη χρῆσις τῆς λέξεως Ἐλλῆνες ὡς ἐθνικοῦ ὀνόματος εὐρηται ἐν τινὶ ἐπιγραφῆ τῆς 48. 3 Ὀλυμπιάδος (586 π. Χ.), ἥν μνημονεύει ὁ Πaus. ἐν 10. 7, 4-6: κατ' ἐπιπέδον τὸν χρόνον τὸ ὄνομα πρέπει νὰ ἦτο καθολικόν, καὶ μάλιστα κατ' ἀντιθέσιν πρὸς τὸ βάρβαροι, ἴδε τὴν λ. βάρβαρος.

4) ἔτι βραδύτερον ἐσημαῖνε τοὺς ἐθνικοὺς, εἰτε ἐπιβολοῦντες εἰτε χριστιανοὺς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς Ἰουδαίους, Κων. Διαμ. καὶ Ἰγκλ. II. ὡς ἐπίθ. = Ἐλληνικός, Πινδ.